

Азъ искахъ по-дълго време да остана въ града и тръгнахъ да си търся квартира. Празни къщи тамъ имаше много и азъ влѣзохъ въ една, която ми хареса най-много. Влѣзохъ, разбира се, презъ прозореца. При мене веднага дойде хазайката съ чиста бѣла престилка; но не, това бѣше самъ хазайнѣтъ, съ дълги черни мустаци. Той ме попита:

— Колко желаете?

Азъ го погледнахъ зачуденъ и казахъ:

— Желая да плащамъ наемъ 100 лева.

Той ме прекъсна и силно извика:

— Не, вие ще получавате 200 лева, моля, заповѣдайте веднага!

Въ чудния градъ е така: хазайнѣтъ е длъженъ да плаща на наемателитѣ. Азъ взехъ паритѣ и се разположихъ най-удобно въ квартирата си. Бѣхъ гладенъ. Отидохъ въ една гостилница. Поискахъ да ми дадатъ единъ листъ. За голѣмо нещастие, азъ нищо не можахъ да разбера отъ него. Боже мой, мислѣхъ си, що за езикъ е това? Най-после се досѣтихъ и разбрахъ, че въ листа всичко е написано наопъки: вмѣсто печено — онечеп; вмѣсто картофи — ифотрак и. т. н. Поржчахъ си нѣщо за ядене, но когато ми донесоха, азъ отново останахъ смаянъ и не знаехъ що да кажа. Най-напредъ ми донесоха компотъ и салата, следъ това картофи, после печено и най-после супа. Нищо, мислѣхъ си азъ, човѣкъ може, най-сетне, и на това да привикне.

Най-сетне почна да ми омръзва тука и азъ намислихъ да си вървя. Отидохъ до най-близката градска врата, на която бѣше написано „Изходъ“, и искахъ да се измъкна. Но вратарѣтъ силно ми изкрещѣ:

— Не знаешъ ли, че презъ тия врата се само влиза въ града? Азъ бързо се впуснахъ къмъ друга врата, на която бѣше написано „Входъ“. Презъ нея излѣзохъ и се много зарадвахъ, когато оставихъ далечъ задъ себе си този наистина опъкъ градъ.

Отъ немски: Ив. Константиновъ.